

ČESKÁ REPUBLIKA

2 A 18/2001-34

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **ALDAST spol. s r. o.**, se sídlem 5. května 149, 386 01 Strakonice, zast. JUDr. Vladimírem Kracikem, advokátem, Česká ul. 51, 370 01 České Budějovice, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, 601 56 Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne dne 4. 10. 2001 č. j. 2R 31/01-Hr,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 28. prosince 2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 10. 2001 č. j. 2R 31/01-Hr, jakož i provostupňového rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 7. 2001 č. j. S 141/01-153/3072/01-Dh.

Žalobce se cítil být zkrácen na svých právech tím, že mu byla uložena poplatková povinnost na podkladě nezákonného procesního postupu. Uvedl, že dne 4. 7. 2001 uplatnil u orgánu dohledu návrh na přezkum rozhodnutí zadavatele ze dne 26. 6. 2001 v té části, kde nevyhověl námitkám uchazeče směřujícím proti jednotlivým dílčím úkonům zadavatele v průběhu zadávání předmětné zakázky. V doplnění podání ze dne 31. 7. 2001 rovněž výslovně uvedl, že jeho podání není návrhem na přezkum rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky dle § 59 zákona č. 199/1994 Sb. v platném znění, ale návrhem na přezkoumání ostatních úkonů zadavatele v průběhu zadávání předmětné zakázky dle § 60 tohoto zákona. Ve stejném duchu vyznívá i obsah doplnění návrhu na přezkum ze dne 6. 8. 2001. Žalovaný v obou stupních porušil zákon, když uložil poplatkovou povinnost s odkazem na zákon o správních poplatcích č. 368/1992 Sb., položka 62 písm. b). Návrh měl být posouzen podle jeho obsahu, přičemž ve všech podáních je uvedeno, že se požaduje přezkoumání ostatních úkonů zadavatele v průběhu zadávání předmětné zakázky dle § 60 tohoto zákona. Věcně nebylo možné přezkoumávat rozhodnutí zadavatele, které v době podání návrhu na přezkum neexistovalo, neboť dřívější rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky bylo dne 26. 6. 2001 zrušeno samotným zadavatelem veřejné zakázky. Zpoplatněno to mělo být podle položky 62 písm. c) zákona o správních poplatcích.

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce se domáhal provedení takových úkonů, které by vedly k novému výběru nejvhodnější nabídky, tedy svůj požadavek formuloval ve smyslu ustanovení § 59 písm. a) zákona a pouze mylně citoval § 60 zákona. Podání pak posoudil podle jeho obsahu a vyměřil správní poplatek podle položky 62 písm. b) sazebníku ve výši 76 104,- Kč. Navrhl žalobu zamítnout.

Z obsahu správního spisu, který žalovaný předložil, vyplynuly tyto rozhodující skutečnosti:

Zadavatel Česká republika – Okresní úřad Strakonice vyzval více zájemců o veřejnou zakázku k podání nabídky do soutěže na zhotovitele stavby „Přístavba a nástavba Okresního úřadu ve Strakonících“ podle § 49 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek dne 1. 5. 2001. Dne 6. 6. 2001 vydal zadavatel rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a oznámení o výsledku soutěže tak, že první v pořadí se umístila nabídka společnosti PRIMA, a. s. a na druhém pořadí nabídka žalobce. Dne 18. 6. 2001 uplatnil žalobce námitku proti úkonům zadavatele a proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky na zhotovení stavby. V odůvodnění námitek uvedl, že zadavatel neposkytl zájemcům zadávací dokumentaci jako úplný souhrn údajů a informací, nehodnotil nabídky podle kritérií předem stanovených v zadání, některá kritéria nehodnotil podle údajů obsažených v nabídkách, ale zcela subjektivním názorem členů komise pro posouzení a hodnocení nabídek, dne 6. 6. 2001 vydal rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, ačkoliv ještě neuplynula lhůta pro podání námitek proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazečů z další účasti na veřejné zakázce, v rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky uvedl chybné poštovní směrovací číslo, také toto rozhodnutí nepodepsala oprávněná fyzická osoba a také nedostatečně v tomto rozhodnutí informoval uchazeče o jejich právu podat námítka, když nespécifikoval jejich formu. Zadavatel rozhodnutím ze dne 26. 6. 2001 o námitkách uchazeče žalobce označil tyto námítka za zčásti důvodné a rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 6. 6. 2001 zrušil a nařídil provedení nového posouzení a hodnocení nabídek. Dne 27. 6. 2001 zadavatel rozhodl o zrušení celé soutěže.

Dne 4. 7. 2001 uplatnil žalobce u orgánu dohledu návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách uchazeče podaných proti postupům zadavatele učiněným v průběhu zadání veřejné zakázky. Požadoval, aby orgán dohledu vyhověl těmto námitkám. Uvedl, že zadavatel odmítl námitku uchazeče, že kritérium č. 1 hodnotil subjektivním názorem, nikoliv podle údajů obsažených v nabídkách podle podmínek zadání. Odmítá odůvodnění zadavatele, že kritérium přímé zkušenosti uchazeče s realizací staveb obdobného charakteru je jiným vyjádřením pojmu referencí. Už proto, že v základních podmínkách soutěže vybraných zadavatelem se termín reference nevyskytuje. Dále, že zadavatel odmítl námitku uchazeče, že kritérium č. 2 nehodnotil výhradně podle znění, které bylo vyhlášeno zadáním záruky za provedení díla, tedy nikoliv záruky po provedení díla, které byly obsahově zařazeny až do kritéria 4, či dokonce dle dalších prvků, které do hodnocení včlenila až

zadavatelem jmenovaná komise pro posouzení a hodnocení nabídek. Také, že zadavatel odmítl námitku, že kritérium č. 3 - nabídková cena nebylo hodnoceno podle ekonomické vhodnosti, ačkoliv přímým příkladem učiněným podle zadavatelova hodnocení žalobce prokazoval, že ani sebelevnější, ba ani nulová cena by ani při rozdílu až téměř 16 milionů Kč neměla vliv na pořadí nabídek. Zadavatel si protiřečí, jestliže námitku žalobce nazval konstrukcí a označil ji jako nedůvodnou, ač tento příklad byl sestaven podle zadavatelova způsobu hodnocení. Též, že zadavatel odmítl námitku, že hodnocení č. 4 neprovedl podle ekonomické vhodnosti, a to jak hodnocení jednotlivých částí tohoto kritéria, tak i ve vztahu k ekonomické výhodnosti přisouzené jiným kritériím. Bral tak v úvahu pouze doložení certifikátu ČSN ISO, ač zadáním tato část kritéria byla stanovena jako „popis systému řízení jakosti“. Ačkoliv stanovil jako součást kritéria délku záruční doby, v rozhodnutí o námitkách sděluje, že prodlužování záruční doby není pro něho prvek rozhodující. Požádal orgán dohledu, aby přezkoumal postup zadavatele, když o dalších námitkách nerozhodl. Totiž nezdůvodnil, proč v rámci kritéria č. 1 namísto vyhodnocení zkušeností uchazečů hodnotil finanční objem staveb zhotovených uchazeči, že zadavatel nezdůvodnil, proč v hodnocení zkušenosti nevzal v úvahu ani datum vzniku jednotlivých uchazečů, a tedy délku jejich působení na stavebním trhu ani jiné objektivní ukazatele, proč subjektivně hodnocené zkušenosti uchazečů mají takový význam, že objektivně uvedené cenové nabídky už nemají reálně na výsledek hodnocení žádný vliv a proč v hodnocení kritérií č. 1 a 2 nastavil bodové hodnoty tak, že sebelepším reálně nabídnutým splněním ostatních kritérií již nemůže uspět žádný z uchazečů, který byl v kritériích č. 1 a 2 podhodnocen, aniž by sám mohl jakkoliv svoje hodnocení ovlivnit, neboť spočívalo v subjektivním názoru členů komise. Požadoval, aby orgán dohledu ve smyslu § 60 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek uložil zadavateli provést nové hodnocení nabídek v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek a podmínkami zadání, aby toto hodnocení následně směřovalo k novému výběru nejvhodnější nabídky. Požaduje objektivní vyhodnocení nabídek výhradně podle údajů, které jsou v nabídkách obsaženy v souladu s podmínkami zadání a dosavadní nedostatky v průběhu zadání veřejné zakázky spatřuje především ve způsobu hodnocení nabídek, přičemž ostatní nepřesnosti v průběhu zadání nejsou tak závažné, aby byly důvodem pro zrušení zadání veřejné zakázky. V závěru označil zbývající námitky, kterým zadavatel nevyhověl, totiž, že byla odmítnuta námitka, že neposkytl zájemcům úplný souhrn údajů

nezbytných pro zpracování nabídky, že mohl ztížit podání námitek, když ve svém rozhodnutí uvedl nesprávné PSC a že když nepodepsala příslušná osoba rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a nebylo dáno poučení dostatečně přesné o možnosti podání námitek proti tomuto rozhodnutí s tím, že žalobce uznává, že těmito pochybeními zadavatele žalobce ani jiní uchazeči nebyli poškozeni. Dne 26. 7. 2001 oznámil žalovaný zahájení správního řízení dnem 4. 7. 2001, kdy byl doručen návrh žalobce. Platebním výměrem z téhož data byl vyměřen správní poplatek ve výši 76 104,- Kč podle položky 62 písm. b) sazebníku správních poplatků zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích. Žalobce dne 31. 7. 2001 zaslal vyjádření orgánu dohledu, ve kterém zdůraznil, že uplatnil návrh na přezkoumání postupů zadavatele učiněných v průběhu zadání veřejné zakázky a že se požaduje také objektivní provedení nového hodnocení a že překvalifikování podaného návrhu na přezkoumání považuje za neodůvodněné ze strany orgánu dohledu, neboť rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky zadavatel zrušil a nové rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky dosud nevydal. Znovu se k tomu vrátil podáním ze dne 6. 8. 2001, v němž uvedl, že by orgán dohledu mohl posoudit opakovaná porušení zákona zadavatelem v průběhu zadávání veřejné zakázky, zejména pak při vlastním hodnocení nabídek a konstatovat podle § 60 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, že byl porušen zákon a uložit zadavateli provést nápravu provedením nového hodnocení nabídek. Dne 9. 8. 2001 byla částka odpovídající předepsanému správnímu poplatku uhrazena. Dne 17. 9. 2001 žalovaný v prvním stupni rozhodl pod č. j. S 141/01-153/3767/01-Dh tak, že návrh žalobce zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil. K podanému rozkladu žalovaný ve druhém stupni změnil rozhodnutí prvostupňové ve věci samé, a to tak, že zadavatel porušil závažným způsobem ustanovení § 56 odst. 5 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb. (v textu jen „zákon“). V návaznosti na § 55 zákona, když rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky, aniž by vyčkal marného uplynutí 10denní lhůty pro podání námitek proti vyloučení uchazeče a opětovně porušil závažným způsobem ustanovení § 56 odst. 5 zákona v návaznosti na § 55 zákona, když zrušil zadání veřejné zakázky, aniž by vyčkal marného uplynutí 10denní lhůty pro podání námitek. Na základě toho zrušil rozhodnutí zadavatele o zrušení soutěže ze dne 27. 6. 2001,

rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 26. 6. 2001, rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 6. 6. 2001 a rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče ze dne 28. 5. 2001 a uložil zadavateli provést nové posouzení a hodnocení nabídek v souladu s kritérii uvedenými v podmínkách soutěže. Toto rozhodnutí pak bylo vydáno ve správním řízení o rozkladu ze dne 5. 10. 2001 podaném společností žalobce. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2001 č. j. 2 R 31/01-Hr bylo zamítnuto odvolání žalobce ze dne 10. 8. 2001 proti platebnímu výměru ze dne 26. 7. 2001, vydaného podle § 6 odst. 2 zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích ve znění pozdějších předpisů. V důvodech tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že podaný návrh nelze kvalifikovat jinak než jako návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Toto nepředstavuje pouze zadavatelem vydaný dokument – listinu, na které je uvedeno, která nabídka vyhrála, nýbrž se jedná o celý proces hodnocení nabídek, jehož je konečné rozhodnutí pouze nezbytným závěrem a nedílnou částí. Námitky proti ostatním úkonům, jsou ve skutečnosti také námitky proti způsobu hodnocení nabídek, tedy proti výběru nejvhodnější nabídky. Uvedl, že neakceptoval schizofrenii námitek a rozhodl o nich jako celku s tím, že zadavatel jim vyhověl, když zrušil své rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Z uvedeného je zřejmé, že námitky návrhu směřovaly proti výběru nejvhodnější nabídky a výše správního poplatku byla stanovena ze základu poplatku, tj. procentem z nabídkové ceny poplatníka, která činil 15 220 657,- Kč, z toho 0,5 % 76 103,30 Kč, po zaokrouhlení dle §5 odst. 3 zákona o správních poplatcích na 76 104,- Kč. Zadavatel dne 1. 2. 2002 vydal rozhodnutí o zrušení zadání veřejné zakázky jako výsledek rozhodnutí předsedy Úřadu po ochranu hospodářské soutěže ze dne 2. 1. 2002 č. j. 2R 44/01-Hr.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo, a žalobu neshledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédně jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Podle § 250j odst. 1 o.s.ř. dojde-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, vysloví rozsudkem, že se žaloba zamítá.

Soud se zabývával zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2, § 250b odst. 1 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř..

Podle § 57 odst. 1 zákona řízení u orgánu dohledu je zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách, pokud řízení orgán dohledu nezahájí z vlastního podnětu. Podle § 58 účastníky řízení jsou zadavatel a v řízení zahájeném z podnětu uchazeče též uchazeč, který jej podal; v řízení proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky jsou účastníky řízení též uchazeči, kteří se umístili na prvním až třetím pořadí. Podle § 59 je-li podán návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, orgán dohledu po jeho přezkoumání a) rozhodnutí zadavatele zruší, shledá-li porušení tohoto zákona, a zadavateli uloží provést nový výběr, popř. zadání veřejné zakázky zruší, nebo b) návrh zamítne a rozhodnutí zadavatele potvrdí, neshledá-li porušení zákona. Podle § 60 je-li podán návrh v ostatních případech, než je uvedeno v § 59, orgán dohledu po jeho přezkoumání rozhodne, že a) nedošlo k porušení tohoto zákona a návrh zamítne, nebo byl porušen tento zákona a uloží zadavateli provést nápravu, popř. zadání veřejné zakázky zruší.

Podle přílohy zákona č. 368/1992 Sb., sazebníku správních poplatků, položky 62, písm. b) návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky je zpoplatněn 0,5 % z nabídkové ceny navrhovatele nejméně Kč 2 500,-, nejvýše 100 000,- Kč, c) návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele v ostatních případech činí 2 500,- Kč.

V poznámkách týkajících se této položky je ve vztahu k písm. b) a c) uveden odkaz na § 59 a § 60 zákona o zadávání veřejných zakázek.

Právní režim této veřejné zakázky se řídí zákonem č. 199/1994 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 14/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb., neboť obchodní veřejná soutěž byla vyhlášena dne 1. 5. 2001.

Vůdčí myšlenkou, o níž se žaloba opírá, je odlišení požadavku vysloveného v návrhu žalobce od jeho interpretace orgánem dohledu, jemuž návrh dle § 57 odst. 1 zákona byl adresován. Jakkoliv se může zdát takovýto nárok oprávněný, řešení v tom nespočívá. Zajisté nelze se smířit s názorem žalovaného, totiž že à priori nelze rozhodovat o přezkoumání ostatních úkonů zadavatele, bylo-li již vydáno rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Takový postup by totiž nebylo možné dopředu vyloučit, protože ani zákon tak v hlavě II. nečiní. Jde přitom právě o prostor, který je k uplatnění takovýchto námitek proti úkonům zadavatelem poskytnut. Předpokladem je oznámení o takovýchto úkonech. V daném případě však první listinou, kterou žalobce obdržel od zadavatele, bylo až rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a zároveň první příležitost žalobce své námítky uplatnit. Nebylo by tedy možné vyloučit jej obsahově z práva uplatnit námítky nejen proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, ale i proti úkonům zadavatele. V daném případě se soud musí zdržovat v abstraktní rovině a nepatří mu zkoumat, jak bylo naplněno toto právo žalovaným, neboť meritum věci nebylo žalobou napadeno. Je to však výchozí postulát, bez jehož nástinu by se nešlo vypořádat s podstatou žaloby.

Žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat toliko formy, v jaké návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele vyhotovil, jestliže svým obsahem nejen se dotýká, ale přímo míří k jinému než označenému cíli, totiž k revizi výběru nejvhodnější nabídky. Z původní dichotomie námitek nezůstalo v návrhu dle § 57 naprosto nic. Žalobce dokonce upouští od nezbytnosti zabývat se oněmi námítkami, které se úkonu zadavatele týkají, např. stran neposkytnutí úplných údajů pro zpracování nabídky. Ovšem námítka, na nichž trvá, po výtce směřují ohraničeně k té fázi zadávání, která je vlastní procesu výběru nejvhodnější nabídky,

totiž hodnocení kritérií soutěže. Podle § 38 odst. 1 zákona je právem zadavatele rozhodnout o výběru nejvhodnější nabídky, již se rozumí taková, která nejlépe splňuje kritéria vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže. Námitky žalobce vskutku bez přemíry domýšlení vyjadřují nesouhlas s výběrem nejvhodnější nabídky a argumentují s cílem prospět své nabídce, jež by měla být tou nejvhodnější. Velmi instruktivní je přitom příloha námitek ze dne 18. 6. 2001, na kterou se žalobce v návrhu na přezkoumání podle § 57 zákona odvolává, neboť ta přesně vymezuje důvody, jejichž akceptace má vést k přiznání výhodnější pozice žalobce. Nelze tak popřít, že návrh svým obsahem jednoznačně směřuje k aktu výběru nejvhodnější nabídky a také další postup žalovaného se tímto směrem ubíral. Způsoby hodnocení jednotlivých kritérií (1–4) však nelze považovat za samostatné úkony zadavatele, proti nimž lze brojit námitkami, protože jsou součástí vlastního posouzení a výběru nejvhodnější nabídky, završených rozhodnutím o výběru. Bylo by formálním chápáním práva, jestliže by se správní orgán a následně soud řídily pouze označením návrhu v záhlaví, nikoliv jeho obsahem, smyslem a cílem, ale také velmi snadné snížit poplatkovou povinnost a přitom dosáhnout prakticky stejného cíle jen v důsledku adekvátně stylizovaného návrhu. Postup orgánu dohledu byl za této situace zcela oprávněný a v souladu se zákonem. Důvody uváděné v návrhu (srov. s. 3–4) se v rozhodující míře týkaly výběru nejvhodnější nabídky za situace, kdy o výběru bylo rozhodnuto. Na tom nic nezmění později neprávem vydané rozhodnutí zadavatele ze dne 27. 6. 2001 o zrušení soutěže. Žalovaný tedy správně vymezil správní poplatek podle položky 62, písm. b) sazebníku správních poplatků. Otázka výpočtu výše tohoto poplatku nastolena nebyla, proto se jí také soud nezabýval. Závěrem nelze tedy přisvědčit žalobci, že by mu byl uložen poplatek v rozporu s článkem 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Ze všech těchto důvodů lze uzavřít, že žalovaný neporušil zákon, jestliže v daném případě vyměřil správní poplatek ve výši stanovené podle položky 62, písm. b) sazebníku správních poplatků a odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 26. 7. 2001 zamítl. Soud neshledal vady řízení ve smyslu § 250i odst. 3 o.s.ř., resp. k nimž by musel přihlídnout v úřední povinnosti. Neshledal tedy žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného, a proto jako nedůvodnou žalobu zamítl (§ 250j odst. 1 o.s.ř.).

O nákladech řízení rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nenáleží (§ 250k odst. 1 a contr.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 1.8.2002

Za správnost vyhotovení :
P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu